

LA CONTRAPORTADA DE VALENTÍ PUIG

Avellanes i vaques boges

“Paradoxalment, a la Conferència Intergovernamental de Torí la Unió Europea no parlarà de l'avellana de Tarragona ni de les vaques boges de John Major. És una conferència de tema institucional, de reconstitució quirúrgica de les restes del naufragi del tractat de Maastricht.”

A gafeu una situació conflictiva com la qüestió de l'avellana i afegiu-li una bona dosi demagògica en contra de la Unió Europea: és la nova temptació dels proteccionismes, enfrontats a l'elemental obertura de mercats. És la ultradreta que surt pertot arreu, com la retòrica proteccionista de Patrick Buchanan ha atret uns percentatges d'opinió que per força posaran algunes condicions quan Dole triomfi a la convenció republicana de San Diego. Paradoxalment, a la Conferència Intergovernamental de Torí la Unió Europea no parlarà de l'avellana de Tarragona ni de les vaques boges de John Major. És una conferència de tema institucional, de reconstitució quirúrgica de les restes del naufragi del tractat de Maastricht.

Com succeïa amb Bòsnia totes les cimeres europees, l'atur -11 per cent- també és a l'agenda, però no se'n parlarà gaire, com no sigui per fer una mica de grandiloqüència, per contrast amb la manca d'iniciatives per absència d'un creixement econòmic plausible. Qualsevol observador realista de la Unió Europea sap que les coses només hi avancen en època de vaques grasses, i no boges o magres. La Conferència de Torí té lloc en un nou centre de convencions, una antiga fàbrica de la Fiat. Potser això sigui un dels problemes de l'Europa unida: de les fàbriques en fem espais culturals i de la voluntat de no participació en els projectes de la UE en diem “abstenció constructiva”.

De moment, Espanya comença la Conferència Intergovernamental de Torí amb Felipe González i pot acabar-la amb Aznar; Dini és el primer ministre italià, però a les eleccions d'abril pot substituir-lo Fini; Major és ara per ara el líder més euroescèptic, però no sabem amb exactitud com seran les coses si el guanya el laborista Tony Blair.

Per altra banda, Jacques Chirac no és Mitterrand i Jacques Santer, per sort, no és un cartesià com Delors.

És ben propi de la UE que ni la moneda única ni la crisi de creixement econòmic siguin a l'agenda de Torí: els vells “routiers” de Brussel·les suposen que el resultat màxim de la Conferència pugui ser un mètode de presa de decisions que faci practicable la futura i necessària ampliació de la UE. Pel que fa a la política exterior, fou Clinton qui posà fil a l'agulla per a la pau de Bòsnia i ha correspost als Estats Units fins i tot posar ordre en la querella marítima greco-turca. Després de les eufòries de Maastricht, la Conferència de Torí és com la convallescència d'un cos enganxat al comptagotes i que més o menys ha estat a dues passes de l'UVI.

Torí serà una conferència de lletra petita i de prudències, com no es doni el cas que Helmut Kohl vulgui posar-li un nou canvi de marxes. “Herr Europa” -com li diu *Newsweek*- pot decidir pel seu compte pitjar l'accelerador, però l'eix franco-alemany no sembla ara mateix disposat a transmetre grans velocitats i Gran Bretanya potser no estigui tan sola com sembla. Tot plegat, només un 13 per cent dels ciutadans europeus saben que té lloc la Conferència de Torí. Per acabar-ho d'aclarir, és a Dinamarca, que va necessitar dos referèndums sobre Maastricht, on l'opinió pública té més notícies de la conferència tot just iniciada: un 37 per cent.

Per la revisió constitucional de Torí hi haurà pocs enteniments de primera hora: pel juny de l'any que ve tindrem cimera a Amsterdam i aleshores els grans líders poden capgirar i pactar el que sigui en dos o tres dies, fins i tot a contrapèl del que fos l'agenda de la Conferència Intergovernamental. Sigui com sigui, governar a qualsevol país d'Europa serà tan difícil com sempre, amb avellanes turques o amb les vaques boges de John Major.